

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 31.

Vydána dne 17. dubna 1925.

Obsah: (67.—69.) 67. Zákon, kterým se zavádí placená dovolená pro zaměstnance. — 68. Zákon, kterým se ku všeobecné nemocnici v Praze připojuje vojenská nemocnice v Praze-II. a zřizuje Masarykova vojenská nemocnice v Praze. — 69. Vyhláška o poskytování vzájemných nejvyšších výhod mezi Československou republikou a Německem.

67.

Zákon ze dne 3. dubna 1925, kterým se zavádí placená dovolená pro zaměstnance.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Trvalí zaměstnanci, kteří vykonávají práce nebo služby na základě poměru pracovního nebo služebního, a nevykonávají jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně, mají po jednorázovém nepřetržitém zaměstnání v téže podniku nebo u téhož zaměstnavatele nárok na zaměstnavatelem placenou dovolenou k zotavení.

(2) Prerušeni zaměstnání po dobu ne delší šesti týdnů staví, avšak nepřerušuje čekací dobu, nastoupil-li zaměstnanec opět práci, nebo službu u téhož podniku neb zaměstnavatele a nebyl-li mezitím jinde zaměstnán.

§ 2.

(1) Dovolená činí šest dnů v roce. U zaměstnanců s delší dobou nepřetržitého (§ 1) zaměstnání v téže podniku (u téhož zaměstnavatele) než deset let zvyšuje se dovolená na sedm dnů a po patnácti letech na osm dnů v roce.

(2) Neděle a svátky připadající do dovolené počítají se do ní a platí se za ně.

§ 3.

(1) Pro určení nároku a výměry dovolené jest rozhodujícím, není-li jinak mezi stranami

smluveno, den 1. května, v zemědělství den 1. listopadu běžného roku.

(2) Uděluje-li se zaměstnancům současně dovolená tím způsobem, že se zastaví provoz celého závodu, jest pro toto určení, není-li mezi stranami jinak smluveno, rozhodným den nástupu hromadné dovolené.

§ 4.

Učeň má po půlročním nepřetržitém zaměstnání v téže podniku nebo u téhož zaměstnavatele nárok na placenou dovolenou k zotavení ve výměře osmi dnů v roce, při čemž se neděle a svátky do dovolené započítávají a platí se za ně.

§ 5.

Ustanovení tohoto zákona nevztahují se na sezonní zaměstnance, zemědělské a lesní dělníky na denní plat, dále na domácké dělníky [§ 2 lit. a) zákona ze dne 12. prosince 1919, čís. 29 Sb. z. a n. z roku 1920], na kategorie zaměstnanců, pro které zvláštními zákony dovolená byla stanovena, a na zaměstnance státní, státních podniků a zaměstnance veřejné, jichž dovolená upravena jest předpisy ústředních úřadů státních, neb jinými služebními předpisy.

§ 6.

Vojenská služba a čas, který zaměstnanec ve službě zameškal pro nemoc, úraz nebo z jiné důležité příčiny, týkající se jeho osoby, pokud jí nevyvolal úmyslně neb hrubou nedbalostí, započítává se do doby rozhodné pro nárok a výměry dovolené. Omluvné důvody jest prokázati příslušnými listinami.

§ 7.

Podmínkou pro udělení dovolené jest, aby zaměstnanec v době, která zakládá jeho nárok na dovolenou, stále a správně zachovával dobu pracovní, stanovenou pracovní nebo služební smlouvou. Učňové ztrácejí dále nárok na dovolenou, jestliže z vlastní viny a bez omluvy řádně nenavštěvovali živnostenské školy pokračovací.

§ 8.

(1) Pracovní doba, která v roce, v němž dovolená se uděluje, byla před jejím nastoupením bez důvodné omluvy zanedbána, odečte se od doby dovolené v tomto roce; rovněž pracovní doba, která byla po dovolené takto zanedbána, odečte se od dovolené v roce příštím, a to v obou případech bez náhrady.

(2) V závodech nepřetržitě provozovaných, pokud pracovní den nekryje se s kalendářním dnem, připadá do dovolené tolik směn, kolik by se jich propracovalo v době, určené pro dovolenou.

§ 9.

(1) Zaměstnanci přísluší za dobu dovolené mimo veškeré sjednané přídatky náhrada mzdy odpovídající průměrnému výdělku z posledních čtyř týdnů bezprostředně před nastoupením dovolené podle zásad § 12, odst. 2. zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří. Do tohoto průměrného výdělku nezapočítávají se příplatky za práce přes čas a nepravidelné, povahou svojí ojedinělé prémie za zvýšený pracovní výkon.

(2) Náhrada takto vypočtená zvýší se o desetinu, jestliže počet hodin odpracovaných zaměstnancem v továrním podniku během roku před rozhodným dnem (§ 3) zvýšil se o desátý díl nad pravidelnou zákonnou dobu pracovní připadající na dny v závodě jako pracovní zavedené. Zmenší se o desetinu, jestliže klesl počet hodin zaměstnancových o více než o desetinu a o jednu pětinu, jestliže zmenšil se o více než o pětinu pracovních hodin takto stanovených. Doba podle § 6 proměřená se včítá do pracovní doby.

(3) Naturální požitky, pokud na dobu dovolené se zastavují anebo se nevyběrou, do náhrady se počítají a oceňují se v penězích podle obdoby ustanovení § 11 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n.

(4) Uvedená náhrada jest splatná v obvyklý den výplaty; peněžitá hodnota naturál-

ních požitků jest pak splatná předem za celou dobu dovolené.

(5) Dovolená nepřerušuje pracovního poměru a platí se tudíž za dobu dovolené příspěvky sociálně pojišťovací.

§ 10.

(1) Dostal-li zaměstnanec výpověď z práce před nastoupením dovolené, má nárok jen na poměrnou placenou dovolenou, odpovídající pracovní době v roce pro dovolenou rozhodné.

(2) Týž nárok přísluší zaměstnanci, opustil-li práci před nastoupením dovolené z důležitých důvodů, které opravňují jej podle právních předpisů pracovní poměr zrušiti bez výpovědi.

§ 11.

(1) Placená dovolená nepřisluší těm, kteří v roce, kdy na dovolenou by jinak měli nárok, před jejím nastoupením byli propuštěni z práce z důležitých důvodů, které opravňují zaměstnavatele podle právních předpisů zrušiti pracovní poměr bez výpovědi, nebo kteří ji bez důvodu nenastoupili.

(2) Náhrada mzdy podle předcházejících ustanovení nepřisluší osobám, které v době dovolené pracovaly za úplatu pro osoby cizí.

(3) Zaměstnancům, kteří nemají nároku na dovolenou, nemohou býti zaměstnání, poněvadž ostatním zaměstnancům téhož podniku byla udělena dovolená, nepřisluší nárok na náhradu mzdy.

§ 12.

(1) Dovolená udílí se zpravidla v období od 1. května do konce září mimo podniky sezonní, zejména zemědělské.

(2) Rozvrh dovolené určuje správa závodu (zaměstnavatel) po úradě s předsedou závodního výboru (jeho zástupcem), není-li závodního výboru, s důvěrníkem zaměstnanců, není-li ani tohoto, s nejstarším zaměstnancem se zřetelem na nerušený provoz, povahu závodu a způsob práce.

(3) Dovolené buďtež udílí se zpravidla v nepřetržité souvislosti, ve zvláštních případech ve dvou obdobích. Jednotlivý zaměstnanec z vlastní vůle a v dohodě se zaměstnavatelem může si vybrati dovolenou po částech a v různých obdobích.

(4) Pro určité druhy závodů s nepřetržitým provozem může býti rozvrh dovolené upraven jinak vládním nařízením.

§ 13.

Učňům povinným návštěvou živnostenských škol pokračovacích budiž udílena dovolená zpravidla v době, kdy se na těchto školách nevyučuje.

§ 14.

Méně výhodná ustanovení pracovních a služebních smluv o placené dovolené jsou právně neúčinná.

§ 15.

Zákon nabývá účinnosti dnem 1. května 1925 a provedením jeho pověřuje se ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Stříbrný v. r.

Dr. Winter v. r.

68.

Zákon ze dne 26. března 1925, kterým se ku všeobecné nemocnici v Praze připojuje vojenská nemocnice v Praze-II. a zřizuje Masarykova vojenská nemocnice v Praze.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Ku všeobecné nemocnici v Praze připojuje se dosavadní vojenská nemocnice v Praze-II., Karlovo náměstí, jako její nerozlučná součást.

§ 2.

Právní poměry podmíněné tímto připojením budou upraveny zvláštním zákonem.

§ 3.

Pro účely vojenské vybudována bude v Praze nová nemocnice s názvem „Masarykova vojenská nemocnice v Praze“.

§ 4.

Zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy, ministr školství a národní osvěty a ministr národní obrany v dohodě se súčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Stříbrný v. r.

Šrámek v. r.

Dr. Markovič v. r.

Udržal v. r.

69.

Vyhláška ministra zahraničních věcí ze dne 27. března 1925 o poskytování vzájemných nejvyšších výhod mezi Československou republikou a Německem.

Výměnou diplomatických not z 15. února 1924 bylo potvrzeno, že Německo bude vzhledem k čl. X, odst. 1., hospodářské dohody československo-německé z 29. června 1920 (čís. 359 Sb. z. a n. z roku 1922) poskytovat Československu vzájemně nejvyšší výhody, dokud řečená dohoda zůstane v platnosti.

Příslušný zákon publikován byl v Německu dne 10. března 1925 pod č. 13 II. dílu říšského zákoníka německého.

Dr. Beneš v. r.